

ת"פ 45074/06/17 - מדינת ישראל נגד י ב

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 45074-06-17 מדינת ישראל נ' בושבארי
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

י ב

הנאשם

נוכחים:

התובעת עו"ד קורל בר

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד ניצן ביילין

הכרעת דין

כתב אישום

1. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, היו הנאשם והמתלוננת נשואים.

על פי האישום הראשון, ביום 5.9.16, בשעה 7:19, לאחר שהמתלוננת יצאה מהבית למקום עבודתה, שלח לה הנאשם לטלפון הנייד, הודעה ובה כתב "**פעם אחרונה שאת יוצאת ככה מהבית**", "**יום טוב**", "**אמרת שתוריד את האודם. והלכת ככה. תיזהרי מאוד. יש לי מחשבה שיקרה לך משהו. אני אומר את זה לטובתך, תביני**". המתלוננת בתגובה ביקשה שיפסיק לאחל לה כך, אז כתב לה הנאשם "**אני לא מאחל לך, אני שומר עליך, ופעם אחרונה שאת עושה את זה. אני רציני במיליון אחוז. לא יקום ולא יהיה**". בנסיבות אלה, יוחסה לנאשם עבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

על פי האישום השני, ביום 2.9.16, טרם כניסת השבת, התארגנה המתלוננת והתאפרה בבית בני הזוג. הנאשם פנה אליה ואמר לה, כי יחתוך לה את הפנים, וכי גם מייקאפ לא יעזור לה. בנסיבות אלה, יוחסה לנאשם עבירה

של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

על פי האישום השלישי, מספר חודשים עובר לאמור באישום הראשון, התקין הנאשם במכשיר הטלפון של המתלוננת תוכנה בשם "FIND MY IPHONE" (להלן: "**האפליקציה**"). במהלך נישואיהם ומשיחיהם עלו על שרטון, המתלוננת עזבה מספר פעמים את הבית לבית הוריה לתקופה בת מספר שבועות. באחת הפעמים, פנתה המתלוננת ליועץ נישואין ונפגשה איתו מספר פעמים. במהלך אחת הפגישות, התקשר אליה הנאשם, ואמר לה כי הוא יודע היכן היא נמצאת, וכי הוא רואה את רכבה. כעבור מספר דקות פגשה בו המתלוננת בסמוך לביתו של היועץ ושאלה אותו אם הוא עוקב אחריה. בתגובה ענה לה הנאשם, כי התחקה אחריה באמצעות האפליקציה, וכי מותר לו לעקוב אחרי מי שהוא אוהב. בנסיבות אלה, יוחסה לנאשם עבירה של פגיעה בפרטיות - בילוש או הטרדה, עבירה לפי סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: "**חוק הגנת הפרטיות**").

על פי האישום הרביעי, כשנה וחצי עובר לאירוע באישום הראשון, ביום שבת, בעת שהמתלוננת הייתה בתחילת הריונה, חזרו בני הזוג לביתם מבית הוריה. הנאשם היה שתוי והמתלוננת הציעה לו, כי יישארו ללון בבית הוריה מאחר שפחדה ללכת איתו כשהוא שתוי. הנאשם בתגובה שם ידו על פיה ולא אפשר לה לדבר. המתלוננת החלה לצעוק, הנאשם אחז בידה בחוזקה והוביל אותה לכיוון הבית וגרם לה למכאוב. כתוצאה ממעשיו, נפל כיסוי הראש של המתלוננת. בנסיבות אלה, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה סתם של בת זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק.

מענה לכתב האישום

2. הנאשם כפר במיוחס לו.

לגבי האישום הראשון, הודה במשלוח ההודעות אך טען, כי לא נתקיים היסוד הנפשי הנדרש לעבירת האיומים.

לגבי האישום השני, הנאשם הודה שהייתה שיחה בקשר לאיפור, נושא שהוביל לחיכוכים בין בני הזוג, אך הנאשם אמר שעשויים להיגרם לה חתכים ופצעים כתוצאה מהאיפור והכחיש שאמר שיפגע בה.

לגבי האישום השלישי, הנאשם הודה שהגיע למקום בו שהתה המתלוננת, כי ידע שהיא שם על פי ההקשר של הדברים, הטיפול הזוגי של שניהם אצל אותו מטפל, אך לא מדובר במעקב אסור. הנאשם הכחיש שידע או שהיה עליו לדעת שתהיה פגיעה בשל כך. אף אם התקיימה פגיעה כלשהי, מדובר בפגיעה שאין בה ממש ואינה עולה כדי עבירה.

לגבי האישום הרביעי, אישר הנאשם שהשניים הלכו לביתם מבית הוריה, הנאשם לא היה שתוי הוא לא מנע ממנה לדבר ולא גרם לה למכאוב.

דין והכרעה

3. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

4. אומר כבר עתה, כי המתלוננת העידה בפניי באופן שלא ביקש להכפיש את הנאשם, היא סיפרה בכאב על יחסי בני הזוג ונתתי אמון בגרסתה והעדפתי אותה על פני גרסתו המתחמקת של הנאשם, תוך שנתתי משקל לאי הדיוקים שנמצאו בעדותה. מצאתי לגרסת המתלוננת חיזוקים בראיות המאשימה ואף בעדות הנאשם עצמו, והכל כפי שיפורט להלן.

כללי

5. לאחר הגשת התלונה בתיק זה, התגרשו בני הזוג.

שני בני הזוג התייחסו בעדויותיהם גם לעניינים שאינם נוגעים לנסיבות תיק זה ויחסו האחד לשני מעשים פליליים נוספים.

6. המתלוננת סיפרה, כי חוותה השפלה ואיומים על בסיס יום יומי ואף נזקקה לטיפול נפשי בגין כך. היא הרגישה מעורערת נפשית וחיה בחרדות ופחדים.

לדבריה, הנאשם לא אהב את משפחתה ואת הקשר שלה איתם וטען שהם מסיתים אותה נגדו ולכן הרחיק אותה ממשפחתה וחברותיה.

המתלוננת מסרה, כי הנאשם מוציא מפרופורציות את דבריה וחששותיה על מנת לתרץ את מעשיו. המתלוננת הודתה שגם היא קיללה את הנאשם במהלך נישואיהם.

המתלוננת הודתה כי בתחילת הקשר לא התנגדה לדעותיו של הנאשם בכל הנוגע לסוגיית האיפור. לדבריה, הנאשם הצר את צעדיה ברמה הכלכלית מאחר שאת הכסף שהרוויחה מהעיסוק באיפור, הוא לקח והפקיד בחשבון על שמו. חשבון הבנק שלה לא היה פעיל ולכן לא היה לה כסף. הנאשם תמך ביציאתה לעבוד רק בתנאי שלא תעבוד במחיצת גברים אחרים.

המתלוננת מסרה כי לו הייתה חזקה יותר ומצבה הנפשית היה טוב יותר הייתה מגישה תלונה גם על דברים שנמנעה מלספר אז. היא הוסיפה, כי הנאשם אינו אדם אלים אלא מילולית וחששה שיתקוף אותה. לדבריה, היא לא ראתה את האירועים כאלימות פיזית והבינה זאת רק בדיעבד.

7. הנאשם סיפר כי משפחתה של המתלוננת התנגדה לקשר ביניהם. בכל פעם הוריה לקחו אותה אליהם ואמה נהגה להתערב בענייני בני הזוג. הנאשם סיפר על עוינות כלפיו מצד משפחתה של המתלוננת בעיקר אמה לאורך חייהם המשותפים.

לדבריו, המתלוננת אמרה לו שמשפחתה לוחצת עליה להתגרש.

5 ימים אחרי 5.9.16, המתלוננת התפרצה לבית זרקה עליו כוס מים הוא הגיש תלונה במשטרה והיא הודתה במעשה. היא הגיעה אליו במועד אחר בלילה, צעקה מילות גנאי כשהיא דופקת על חלונות העץ של הבית, הוא הוציא כנגדה צו הרחקה ונקבעו הסדרי ראייה לגבי בנם המשותף.

הנאשם טען כי נתן לשוטר לראות את ההודעות בטלפון הנייד אך לא הפנה להודעה ספציפית והשוטר צילם חלק מההודעות.

הנאשם טען שלא סיפר בחקירתו בתיק זה על אלימות מצד המתלוננת, כי רצה שלום בית אך לא היה לו הסבר מדוע לא העלה את הדברים על הכתב במכתב שמסר בדצמבר, לאחר שבני הזוג התגרשו. הנאשם התחמק משאלות ב"כ המאשימה לגבי הפרטים שלא נכללו במכתב שלו מדצמבר ומסר הסבר תמוהה לפיו הוא העלה על הכתב רק דברים בהם הודה בחקירתו במשטרה.

הנאשם סיפר על אירוע של שפיכת כוס מים עליו, טען שזה לא אלימות פיזית, וכי המתלוננת זרקתה עליו כוס ומשכה לו בשיער ובכך העצים אירוע שלגביו לא מסר כל פרט בחקירתו.

8. התמונה העולה מעדויות השניים הייתה אווירה מתוחה ועכורה, אשר הובילה בסופו של דבר לגירושיהם ולא מצאתי להיכנס לנבכי ההודעות ששלחו האחד לשני במהלך נישואיהם, ואף לאחר פרידתם, כעולה מ-4/4, קובץ ההודעות ששלחו האחד לשנייה.

9. לא נעלם מעיני, כי בתביעת כתובה ופיצויי גירושין (נ/1) שהגישה המתלוננת יש התייחסות כללית לאלימות והשפלות בציון איומים לחתוך את פניה ללא התייחסות לאישום הרביעי.

האישום הראשון

10. אין מחלוקת, כי לאחר שהמתלוננת יצאה מהבית למקום עבודתה, שלח לה הנאשם לטלפון הנייד, הודעה ובה כתב **"פעם אחרונה שאת יוצאת ככה מהבית", "יום טוב", "אמרת שתוריד את האודם. והלכת ככה. תיזהרי מאוד. יש לי מחשבה שיקרה לך משהו. אני אומר את זה לטובתך, תביני".** המתלוננת בתגובה ביקשה שיפסיק לאחל לה כך, אז כתב לה הנאשם: **"אני לא מאחל לך, אני שומר עליך, ופעם אחרונה שאת עושה את זה. אני רציני במיליון אחוז. לא יקום ולא יהיה".** ההודעות צולמו והוגשו (ת/3)

11. לשיטת המאשימה תוכן ההודעות מהווה איומים.

12. סעיף 192 לחוק קובע כך: **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".**

13. בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל** (6.9.89) (פסקה 8), נקבעו שני מבחנים על מנת להבחין בין איום לאזהרה.

הראשון, **מבחן השליטה**, האם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא

מתריע.

השני, **מבחן המהות**, מה מהותם וטיבם של הדברים שנאמרו?

בבחינה האם מעשה מהווה איום אם לאו "... אין לבחון את יסוד "האיום", הוא היסוד הפיסי לפי סעיף 192, לפי קנה מידה סובייקטיבי של האדם שכלפיו הופנה האיום..." אלא במבחנים אובייקטיבים "... הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה" (פסקה 7). (ראו גם ע"פ 5498/10 פלוני נ' מדינת ישראל (06.04.11)).

14. ברע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, ((4.1.06), פסקה 41), נקבע "... כאמור, השאלה אם התנהגות מסוימת או מעשה כלשהו הם בגדר איום אסור נבחנת מנקודת מבטו של "אדם מן היישוב" הנמצא בנסיבותיו של המאיום..."

אשר ליסוד הנפשי נקבע בפסק דין זה, כי "ניתן אפוא לסכם ולקבוע כי על היסוד הנפשי של הכוונה להפחיד או להקניט הקבוע בעבירת האיומים חלה הלכת הצפיות. בהתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום - הוא המאיום - כי אז מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין" (פסקה 40).

15. בע"פ 6368/09 מתן זקן נ' מדינת ישראל ((12.07.10), פסקה 7) נקבעו שלושה מבחנים עזר לסיווג אמירה כאיום:

"... לצד מבחן השליטה ומבחן המהות שהובאו לעיל ניתן להציע מבחן אחר, אשר לטעמי יסייע במלאכת ההכרעה בתיק זה - מבחן ההקשר. על פי המבחן המוצע יש לשאול שלוש שאלות: האחת, מה אמר. השנייה, מי אמר. השלישית, מדוע אמר. מבחן ה'מה' מתמקד בשאלת מעשה העבירה... מבחן ה'מי' נועד לבדוק את הקשר בין הנאשם לבין מעשה האיום. בדרך זו ניתן ללמוד על אופיו של מעשה האיום. מבחן ה'מדוע' מטרתו לבחון את הכוונה העומדת מאחורי המעשה כנדרש בפלילים. יש לשקלל את שלושת המבחנים - מה, מי ומדוע - על מנת להגיע להכרעה האם בוצעה עבירת איום. במובן זה, המבחנים הינם משולבים."

16. עיון במקבץ הפסיקה מלמד, כי איום לפגיעה בגוף, בנפש, בשמו הטוב של אדם או הקנטה כשהם מלווים ביסוד הנפשי של כוונה להפחיד או להקניט יגבשו את עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק.

17. **המתלוננת** סיפרה על אווירת פחד וניצול של הנאשם את פחדיה ועל כך שההודעות ששלח לה בפרט אישום זה נועדו להפחידה כשהיא יוצאת לעבודה. הנאשם כתב לה את הדברים כדי להפחידה במקום להרגיעה.

18. **הנאשם** לא חלק על משלוח ההודעות אך טען שאין מדובר באמירות העולות כדי איומים.

הנאשם אישר את הדברים אך טען שהדברים הוצאו מהקשרם וכי מדובר בהודעות שנחתכו אף שלא הצביע על תוכן אחר, אף לא באמצעות נ/4 שהוגש מטעמו ואמור לכלול את כלל התכתבויות בין השניים. המתלוננת אמרה לו שמסתכלים עליה במהלך הנסיעה ולכן כתב לה את הדברים. ייתכן שהיא שעשתה זאת כדי להכשילו. לדבריו, קרה לה דבר דומה במהלך נסיעה ברכבת שמישהו הציק לה וכדבריו, היא לא נותנת לו לנוח ולכן אמר לה שהיא אישה נשואה ועליה לשים פחות איפור (עמוד 57 שורות 1-10).

כאשר נשאל שוב לגבי האיפור, השיב שעליה לנהוג בצניעות והוסיף, אמירות קשות שלא תתאפר, כי זה מושך תשומת לב ולא ראוי לאישה נשואה לשים "אודם בורדו עז" (עמ' 57 שורות 14-16).

הנאשם הוסיף, כי אמר למתלוננת לא לפנות אליו בנושא אם היא ממשיכה להתאפר כך.

הנאשם הכחיש שלא נתן לה לצאת לעבוד. לפני חג השבועות אמר לה שהם בחובות והיא חייבת לצאת לעבוד או שיעברו לדירת סטודיו ולכן היא יצאה לעבוד בחברת "אלבר" מאוגוסט. היו למתלוננת בעיות במקום העבודה מאחר שלא הסתדרה עם יתר העובדים.

הנאשם מסר שלא רצה שהמתלוננת תהיה נטל עליו כי ככל שהיא מפחדת, הוא יצטרך להסיע אותה ממקום למקום. לנאשם לא היה הסבר מדוע במקום להרגיע אותה במקום שבו היא פוחדת, הוא אומר לה שהוא חושב שיקרה לה משהו רע. הנאשם לא הצליח להתמודד עם הטענה שבדברים הוא ניסה להפחיד אותה.

19. הנאשם בחקירתו (ת/1) הסביר שהמתלוננת מתאפרת ובעבר רדפו אחריה גברים והיא ברחה לבית ולכן חושש לה וטוב הייתה עושה אם הייתה מפסיקה להתאפר.

20. בעימות (ת/2) המתלוננת אישרה, כי התקשרה אל הנאשם כשחשה שגברים הלכו אחריה. אך ההודעות ששלח לה במקום לעודד רק הקשו עליה. הנאשם מצידו השיב שהוא קונה לה את כלי האיפור וזה מבטא זלזול שהיא מתאפרת בשביל אחרים כשהיא יוצאת מהבית ולא עבורו.

21. מוכנה אני לקבל, כי המתלוננת הצביעה בשיחותיה עם הנאשם על פחדים שהיו לה במרחב הציבורי, כפי שהם עלו גם בעדותה, בצאתה למקומות בגפה. דווקא התנהלותו של הנאשם ועמדותיו לגבי הקשר שהוא מוצא בין העובדה שהתאפרה באופן המנוגד לדעתו לבין החשש שיקרה לה משהו רע, הוא חיבור שהנאשם מצא לנכון לעשות, דבר שיש בו ליצור חשש ופחד בליבה של המתלוננת, או כל אחת אחרת בנסיבותיה.

הנאשם ידע על פחדיה של המתלוננת ואמירותיו, כי יקרה לה משהו רע לנוכח יציאתה מהבית כשהיא מאופרת במידה מוגזמת לטעמו, יש בה לנצל את מצבה של המתלוננת כדי לטעת פחדים בליבה. הנאשם לא הסתיר את מניעיו, רצונו שתפחית במידת האיפור בצאתה מהבית.

22. בע"פ 4210/09 לירן נ' מדינת ישראל (25.11.09), פסקה 7) קבע בית המשפט "... מהצד האחר, בל נשכח כי החומרה הגלומה בעבירת האיום על פי תכליתה היא רצונו של האחד לשלול את הבחירה

החופשית של הזולת על ידי איום בפגיעה בו שלא כדין... לדעתי, יש לאמץ את הגישה לפיה כוונה לפגוע באופן כזה בחירותו של הזולת מהווה גם פגיעה באוטונומיה שלו. זהו רובד מרכזי בחומרת המעשה".

בנסיבות אלה, ביקש הנאשם בהודעות ששלח למתלוננת להניע אותה לפעול כפי רצונו בכל הנוגע לסוגיית האיפור בעת צאתה מהבית, וכי אם לא תעשה כן יקרה לה משהו רע. עסקינן באמירות שנועדו להפחיד את המתלוננת ולא להזהירה.

23. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת שהמאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר, כי ההודעות שנשלחו למתלוננת על ידי הנאשם עולים כדי איומים ונעשו במטרה להפחידה, להקניטה או להניעה לפעול כפי רצונו.

האישום השני

24. **המתלוננת** סיפרה כי התאפרה בערב שבת, הנאשם לא אהב שהיא מתאפרת ואמר לה שיחתוך לה את הפנים אם תמשיך להתאפר, וכי גם מייקאפ לא יעזור לה. לדבריה, הנאשם אמר את הדברים מקנאה ואובססיביות. בנקודה זו, היא הבינה שהמצב חמור, למחרת היא סיפרה להוריה, והלכה להגיש תלונה במשטרה. היא לא התלוננה לפני מועד זה, כיון שפחדה. לדבריה, היא היתה צריכה שידחפו אותה להתלונן. ההורים שלה לקחו אותה לעורכת דין שאמרה לה שהיא חייבת לפנות למשטרה.

המתלוננת לא ידעה להסביר מדוע במשטרה לא מסרה שהנאשם אמר שלא יזהו אותה לאחר שיחתוך לה את הפנים. כשנשאלה האם האיום היה בגלל האיפור או בגלל יחסים אינטימיים, השיבה שבגלל שניהם. בהמשך תיקנה ואמרה שזה בקשר לאיפור כפי שנאמר בכתב האישום. לגבי הרישום בעימות, כי האיום קשור לנושא האיפור אך לא נאמר מפורשות, הסבירה שהיא פחדה לדבר והייתה בלחץ במהלך העימות.

25. **מאיר שעה**, אביה של המתלוננת היה נסער במהלך עדותו ואף התקשה להעיד. העד סיפר, כי שמע על האיום להשחית את פני המתלוננת, אך אינו זוכר אם שמע את הדברים מרעייתו או מהמתלוננת. בהמשך, סיפר כי המתלוננת היא שסיפרה לו שהנאשם איים להשחית את פניה אם תתאפר. העד הוסיף כי לו היה הנאשם פונה אליו, הוא היה מסייע בידי בני הזוג והיה מונע את גירושיהם.

26. **מרים שעה**, אמה של המתלוננת אף היא היתה נסערת במהלך עדותה. העדה שמעה מהמתלוננת שהנאשם איים שיחתוך את פניה. בשלב זה היא אמרה למתלוננת, כי מדובר באיום כבד ויש לעשות מעשה ולכן אמרה לה לגשת למשטרה.

27. **הנאשם** סיפר, כי המתלוננת עמדה ליד המראה והתאפרה והוא אמר לה, כי יהיו לה פצעים מרוב איפור. הנאשם נשאל שוב ושוב לעניין המיוחס לו באישום זה אך התקשה להשיב לעניין.

הנאשם הודה, כי מסר לשוטר שיחתוך לה את הפנים אם תתאפר כאמור בהודאתו (ת/1) אך טען שהדברים נאמרו לשוטר מחוץ לחדר החקירות ואז בחקירה עצמה שלטענתו הייתה "עשר שניות" אמר שזה היה בצחוק לגבי המילים "חיתוך הפנים" (עמ' 67 שורות 9-16).

בעימות (ת/2), בשורה 140 הוטח בו, כי בת/1 הודה שאמר שיחתוך לה את הפנים אם תמשיך להתאפר והשיב שזה נאמר בצחוק. לטענת הנאשם הוא אמר למתלוננת שאם היא לא מתאפרת בשבילו אז שלא תתאפר כשהיא יוצאת מהבית. לדבריו המתלוננת נהגה לפרסם תמונות שלה ברשת החברתית פייסבוק והייתה אומרת לו תראה מה אמרו לי ואז בבית הייתה מסירה את האיפור ולא משקיעה במראה שלה. לדבריו באותה תקופה היא התנכרה לו ושהתה אצל אמה. עוד הסביר הנאשם, כי כל זמן שהמתלוננת מתאפרת בשבילו אזי אין לו התנגדות לכך, אך אם היא עושה את זה רק בצאתה מהבית אז זה לא מקובל עליו.

28. הנאשם מסר בחקירתו (ת/1) שהמשפט באישום זה נאמר "זה היה בצחוק" (שורות 6-8) והוסיף שהוא אומר למתלוננת דברים דומים בצחוק שהאיפור הכבד שהיא שמה יעשה לה פצעים.

הנאשם הוסיף ש"לא מפריע לי שהיא מתאפרת אמרתי לה כי אני מבקש שתתאפר איפור קל עדין היא בחורה מאוד יפה..." (שורה 68). היא מתקשרת אליו להגיד לו שגברים מטרידים אותה ולכן "כל דבר שעושים צריך שיהיה נוח אחד לשני... היא צריכה לדעת בתור אישה נשואה את הגבולות איך להתאפר ולהתלבש כדי שלא תמשוך יותר מדי תשומת לב" (שורות 75-76).

29. בעימות (ת/2) המתלוננת הטיחה בנאשם את הדברים וזה הכחיש בתחילה כליל, בהמשך אמר "את אפילו לא יודעת באיזה הקשר זה נאמר סתם באתי ואמרתי לך דבר כזה" (שורות 19). בהמשך כאשר הוטחה בנאשם גרסתו ב- ת/1 בה הודה שאמר את הדברים השיב "התכוונתי על כל הסיטואציה שהיתה בצחוק" (שורה 140) והמתלוננת מצידה עמדה על כך שהדברים נאמרו ברצינות ולא בצחוק.

30. אין בידי לקבל גרסתו המכחישה של הנאשם שנמסרה בעדותו בפניי ואין בידי לקבל הסבריו לדברים שמסר בחקירתו (ת/1) ובעימות שנערך בין בני הזוג (ת/2). בחקירתו במשטרה הודה הנאשם שאמר את הדברים למתלוננת. אני מקבלת את טענת הנאשם וניסיונו לשוות לדברים גוון הומוריסטי או את ההסבר, כי התכוון שיהיו לה פצעים בפנים כתוצאה מהאיפור.

הנאשם התנגד לעובדה שהמתלוננת נהגה להתאפר, אין מחלוקת שהנושא גרר ויכוחים בין הצדדים ולכן אני קובעת שהדברים נאמרו למתלוננת והם נאמרו כדי להניע את המתלוננת להיענות לרצונו, שלא להתאפר ביציאתה מהבית.

31. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת שהמאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם אמר למתלוננת שהוא יחתוך את פניו, וכי גם מקייאפ לא יעזור לה.

32. **המתלוננת** סיפרה שהלכה להתייעץ עם הרב שקידש את בני הזוג, אשר משמש גם כיועץ נישואין. הנאשם אמר לה שהוא יודע היכן היא, שזכותו לעקוב אחרי מי שהוא אוהב. הדבר אירע לאחר שהיא עזבה לבית הוריה. לדבריה הנאשם היה מצוטט לשיחות הטלפון שלה. הנאשם הוא זה שרכש עבורה את הטלפון הנייד, אמר לה שיש את האפליקציה, הוא שינה את שם המשתמש והסיסמא שלה ולכן לא ידעה להפעיל אותה. לדבריה, גם אחרי הגירושין הייתה לנאשם גישה למיילים שלה.

המתלוננת הוסיפה, כי שלחה הודעה כתובה לטלפון הנייד של הנאשם רק לגבי הטיפול הזוגי אצל המטפל בוזגלו ולא לגבי פגישה שלה אצל הרב, האירוע נשוא אישום זה. בהמשך, לא שללה אפשרות שאולי אמרה לנאשם באופן כללי, שהיא הולכת לרב והוא הבין שמדובר ברב שקידש אותם.

33. בעימות (ת/2) טען הנאשם שהמתלוננת סיפרה לו ערב לפני שהיא תלך לרב והוא ידע במי המדובר. והמתלוננת מצידה סיפרה שהוא הפתיע אותה ואמר לה שמותר לו לעקוב אחרי מי שהוא אוהב.

34. **הנאשם** מסר, כי מכשיר הטלפון מגיע עם האפליקציה ולא מדובר באפליקציה שהוא התקין והכחיש שיש בידו סיסמא ושם משתמש. הנאשם אישר שהמתלוננת עזבה את הבית ופנתה לרב. הנאשם הגיע למקום, כי הרב אמר לו שהמתלוננת קבעה אצלו פגישה ולכן המתלוננת משקרת כשהיא אומרת שלא אמרה לו (אף שבחקירתו, ת/1, טען שהמתלוננת היא שאמרה לו שהיא הולכת לרב). המתלוננת לא הגיעה עם הרכב לרב, כי הרכב היה אצלו.

הנאשם אישר כי היה יום בו המתלוננת נעדרה מהבית ולכן הוא השתמש באפליקציה. המתלוננת מסרה לו את הסיסמא בתקופה שבה למדה בדרום תל אביב מחשש שיקרה לה משהו, אך הכחיש שעשה שימוש באפליקציה כנטען באישום זה.

המתלוננת מסרה לו שהיא הלכה לרב ולכן ידע באיזה רב מדובר. הנאשם אישר שהמתלוננת לא אמרה לו באיזה שעה היא מגיעה לרב ולא ביקשה ממנו להגיע. בסוף הפגישה בשיחה טלפונית בינו לבין המתלוננת, היא רצתה שיגיע ועובדה שהם נפגשו ושוחחו. באותה שיחה מסר לה שגם הוא רצה ללכת לרב אך לא נכנס לפגישה.

ב- 2/ הודעות בין הנאשם למתלוננת הנאשם מעלה כלפיה טענה שהיא עוקבת אחריו.

35. בחקירתו במשטרה (ת/1) הכחיש הנאשם שהוא עוקב אחר המתלוננת. היא סיפרה לו לילה לפני שהלכה לרב ולכן ידעה באיזה רב מדובר והלך גם הוא לפגוש את הרב ושם פגש אותה, כי אצל ההורים שלה לא יכול היה לפגוש אותה. לדבריו, הוא הפעיל את האפליקציה לפני נישואיהם כשלא ענתה לו לטלפון הנייד וחשש לשלומה. מדובר באפליקציה שיש בכל מכשיר מסוג אייפון. לטענתו הוא דואג לה כשהיא יוצאת מהבית. הנאשם הודה שהתקין מצלמות בבית.

36. סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות שכותרתו "פגיעה בפרטיות מהי" קובע כך:

"פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

(1) בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת".

37. סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות קובע רשימה של מקרים בהם יהיה פטור:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם נתקיימה אחת מאלה:

...

(2) הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב באחת הנסיבות האלה:

(א) הוא לא ידע ולא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות".

38. גרסת המתלוננת והנאשם לגבי נסיבות הגעת הנאשם למקום המפגש שלה עם הרב לא היו קוהרנטיות. המתלוננת לא שללה את האפשרות, כי מסרה לנאשם את פרטי פגישתה עם הרב וזה הסיק לבד במי המדובר ולכן הגיע לשם. הנאשם הכחיש שעשה שימוש באפליקציה וטענתו לא נבדקה כלל.

39. בנסיבות אלה, לא הוכח שהנאשם עשה שימוש באפליקציה כדי למצוא את מקום הימצאה של המתלוננת. מהראיות עולה שהנאשם הגיע לשם כנראה בעקבות שיחה עם המתלוננת. בנסיבות אלה, לא עמדה המאשימה בנטל להוכיח מעל לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם באישום זה, כי במעשיו יש משום "בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת".

האישום הרביעי

40. המתלוננת מסרה שהתארחו אצל אחותה, הנאשם שתה לשוכרה, והיא פחדה ממנו כשהוא שיכור. היא היתה בחודש השלישי להריונה. הנאשם החזיק בה ביד בחוזקה ומשך אותה, וכאשר צעקה הוא שם לה יד על הפה, כי חשש שאנשים ישמעו אותה, בתוך כך גם נפל כיסוי הראש שלה.

המתלוננת הסבירה שלא דייקה בדברים שמסרה בתחילה במשטרה מאחר שהייתה בלחץ מהחקירה.

גרסה זו של המתלוננת נמסרה גם בפרוטוקול בה"ט 46205-09-16 מיום 19.9.16 (נ/3).

41. **מרים שעיה**, סיפרה כי בעת שהתארחו אצל אחותה של המתלוננת, הנאשם היה שתוי והעיף למתלוננת את היד. העדה ואמו של הנאשם ראו את הדברים.

העדה עמדה במרפסת בעת שהשניים עברו לכיוון ביתם מאחר שהייתה לה תחושה לא טובה. היא נופפה להם לשלום מהמרפסת, ולאחר מכן ראתה את המתלוננת מתיישבת על הרצפה ואת הנאשם מושך אותה ביד. העדה חשבה שהנאשם משך למתלוננת בשיער, והודתה כי כנראה הבינה לא נכון את הסיטואציה.

42. **הנאשם** אישר שבני הזוג היו בארוחת ערב אצל אחותה של המתלוננת, אמה הייתה במרפסת וסימנה

למתלוננת לעלות לבית הוריה ואף צעקה לה. הנאשם אמר למתלוננת שימשיכו לביתם, הם התחילו לצחקק ואז הוא שם לה יד על הכתף. לדבריו, אמה של המתלוננת כעסה ולכן האחרונה ניצלה את זה ותכננה את הדברים. הוא לא שותה מאז החתונה שלהם ולא היה שתוי במועד האירוע. הכחיש ששם יד על הפה של המתלוננת. טען ששם יד על הכתף שלה ומידי פעם נשק לה, הודה שהמטפחת שכיסתה את ראשה נפלה, אז החלה המתלוננת לצעוק והוא אמר לה לא לצעוק. הנאשם הודה שאחז בידה של המתלוננת, חיבק אותה ואולי מכך נפלה המטפחת שהייתה לראשה.

לדבריו, המתלוננת יכולה ללכת להוריה אם רצתה בכך.

43. בחקירתו במשטרה (ת/1) מסר הנאשם שהדברים היו בהלצה, הוא אמר לה שיותר יפה לה בלי כיסוי ראש ונגע לה בכיסוי הראש שנפל. היא נבהלה מזה ופלטה צעקה והוא ביקש ממנה לא לצעוק. הכחיש ששם יד על הפה. אמה של המתלוננת הייתה במרפסת וראתה את המתרחש. הכחיש שאחז בידה ומשך אותה. בהמשך אישר שאחז בידה אך לא משך אותה. גרסה זו שונה מגרסתו לעיל שנמסרה בפניי.

בעימות (ת/2) הטיחה המתלוננת בנאשם שהוא אחז בידה ומשך אותה בחוזקה לכיוון ביתם, שם לה יד על הפה כשהיא צעקה ואז נפל לה כיסוי הראש כשמשך אותה. הנאשם בתגובה הכחיש את הדברים למעט משיכה במטפחת וכשזו נפלה המתלוננת צעקה ושכנה שאלה אותם אם הכל בסדר.

44. גרסתו של הנאשם תמוהה, שכן אישר ששם יד על כתפה, חיבק אותה וכיסוי הראש שלה נפל והיא אף צעקה והוא ביקש ממנה שלא לצעוק וטען, כי השניים צחקקו. גרסת הנאשם מחזקת את גרסת המתלוננת ואמה, כי עסקין באירוע אלים בו עשה הנאשם שימוש בכח כלפי המתלוננת ולא בסיטואציה אחרת שהסברה הוא הומור וצחקוקים ולכן אני קובעת שהמאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם אחז בחוזקה בידה של המתלוננת והובילה לכיוון ביתם, בעת שצעקה הוא שם יד על פיה ובתוך כך נפל כיסוי הראש שהיה לראשה.

לסיכום

45. קבעתי, כי עדותה של המתלוננת מהימנה עלי ומצאתי לה חיזוקים בחומר הראיות ולא נתתי אמון בגרסת הנאשם ועל כן אני קובעת כדלקמן:

א. הוכח באישום הראשון שהנאשם שלח למתלוננת הודעות בכתב לטלפון הנייד, אשר מהוות איומים ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

ב. באישום השני הוכח, כי הנאשם איים על המתלוננת שיחתוך את פניה, ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

ג. הוכח האמור באישום הרביעי, כי הנאשם אחז בחוזקה בידה של המתלוננת ומשך אותה ושם יד על פיה, ועל כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם כלפי בת זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק.

נוכח קביעותי, כי המאשימה לא עמדה בנטל הוכחת האישום השלישי, אני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו באישום זה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ' אדר א' תשע"ט, 25 פברואר 2019, במעמד הצדדים